

„Demokracie“ pak znamená, že subjekty přijímající toto dobrodiní (jehož obsahem může být v podstatě cokoli od institucionálních směrnic stanovujících detaily povoleného myšlení i osobního chování až po fyzické útoky na ulici) se musí ponížene a bez jediného slůvka vzdoru podřídít – jakkoliv jsou jim jejich autoři a vykonavatelé podle práva rovni a nevládnou žádnou formálně vymezenou kněžskou ani jinou autoritou.

Autor: Doug Smythe

Bůh a morálka se v naší společnosti neteší příliš dobré pověsti. Oblíbený spisovatel a „slavný vědec“TM **Richard Dawkins** shrnuje ortodoxně liberální pohled na Boha ve svém krátkém vyjádření následovně:

Starozákonní Bůh je pravděpodobně tou vůbec nejméně sympatickou literární postavou: hrdý na svou žárlivost; malicherný, nespravedlivý, nemilosrdný puntičkář; mstivý a krvelačný aktér etnických čistek; misogyn, homofob, rasista, vrah dětí i vlastního syna, pachatel genocidy, původce epidemií, megalomaniak,

sadomasochista a vrtošivý podlý tyran.

Křesťanský Bůh je tak paradoxně děsivým arcidespotou a tyranem lidstva, ale zároveň i zcela bezmocné ontologické nic: přelud a lež utkaná nepoctivými kněžími ve snaze zabránit rozkvětu lidské seberealizace a usilování o štěstí. Upřednostňovaným nástrojem tohoto sadistického počínu pak byla „morálka“, soubor pravidel svévolně vytvořených lidmi, s jejichž pomocí byl jednotlivec spoután a osedlán, aby tak byl ve jménu neexistujícího Boha držen v otroctví králů a kněží. Potlačena tím byla jeho tvořivost, sexualita, schopnost dosahovat slušné životní úrovně a dopřávat si požitků – a vůbec všechny k blahobytu směřující činnosti. Morálka nutila lidi do sebeumrtvující kapitulace osobní autonomie i autenticity ve prospěch povinnosti; štěstí muselo ustoupit společenským závazkům. Ženy se musely vdávat a rodit děti, přestože prahly po naplňující kariéře mimo domov, muži zase museli být muži, třebaže uvnitř vlastně prahli po tom stát se ženami. Ve jménu vybájeného Boha, přirozenosti a práva se po všech požadovalo upřednostnit potřeby ostatních před vlastními, a v souladu s tím obětovat všechny své osobní sny a tužby – a tím i svá skutečné „já“.

Dnes už jsme samozřejmě na cokoliv podobného až příliš osvícení. Revolučním zásahem ctihodných Otců zakladatelů a hrdinským vzdorem žen a menšin, kteří je následovali, jsme vztyčili neproniknutelnou zeď mezi církví a státem, důrazně odstranili všechny náboženské symboly z vládních budov, kdysi špiněných jejich přítomností, a celkově náboženství vykázali z veřejné sféry. Stejně tak jsme si konečně uvědomili pošetilost a navíc i neoddiskutovatelnou neoprávněnost snah „stanovit morálku zákonem“, a tak vytváříme naše zákony s jediným nejvyšším záměrem: umožnit každému jednotlivci dělat a/nebo nabývat to, co podle něj zvýší míru jeho štěstí – pokud to tedy nějak nepřekáží ostatním v tom činit totéž. To, oč bude jednotlivec usilovat, se pak podle tohoto utilitárního pojetí stává absolutně nadřazeným jakýmkoliv objektivním morálním standardům nebo hodnotovým soudům. Jak ostatně **praví** standardně citované dílo o utilitární teorii lidského jednání:

Nejvyšším cílem lidského konání vždy je uspokojování žádostí konajícího. Není vyššího standardu většího či menšího uspokojení než posouzení hodnoty jednotlivcem, různé u různých i stejných lidí při různých příležitostech. Co je pro člověka více či méně znepokojivé, si sám určuje podle kritérií své vlastní vůle a úsudku a na základě svých osobních subjektivních hodnocení. Nikdo tak nemá právo určovat, co má činit jeho bližního šťastnějším. (...) Nejvyšším cílem lidského konání vždy je uspokojení žádostí konajícího a protože nikdo nemá nárok nahradit hodnotové soudy konajícího svými vlastními, nemá ani smysl hodnotit cíle a projevy vůle ostatních. Kritik... s arogancí diktátora blahosklonně ignoruje vůli i přání svého bližního a stanovuje, jaká situace tohoto bližního by lépe vyhovovala jemu, kritikovi.

V souladu s demokratickými a rovnostářskými postoji naší doby se tak každá osobitá individuální žádost a preference stává simultánně bezvýznamnou, ale také z nějakého

důvodu svatosvatou – nestojí za jakéhokoliv hodnocení, ale zároveň se nachází zcela mimo jeho záběr. Jak to vyjádřil Nejvyšší soud Spojených států amerických: „jádnem pojmu svobody je právo sám si vymezit své vlastní pojetí existence, smyslu, vesmíru i tajemství lidského života“. Když nechcete potrat, tak na něj nechodte. Přestaňte soudit ostatní – a kdo si vlastně myslíte, že *jste*?

Bůh je tedy mrtev a vše je dovoleno, aspoň pokud to nikomu neublíží; tak nám to každodenně až do omrzení opakují všichni ti příčinliví aparátčící Katedrály. 1] Bližší pohled na fakta však naznačuje, že celá věc přece jen může být složitější, než by se při zběžném pohledu mohlo zdát. [Blogger] **Dalrock** (odkaz an bog je nefunkční – pozn. DP) nedávno narazil na velice zajímavou feministickou výzvu ženám v problematických manželstvích, aby bez prodlení opustily své muže:

Odejdi, i když ho miluješ. Běž, i když je laskavý, věrný a záleží ti na něm.
Odejdi, i když je tvůj nejlepší přítel a ty jeho.
Odejdi, i když si nedokážeš představit život bez něj.
Odejdi, i když tě zbožňuje a to, že ho opustíš, ho zničí.
Odejdi, i když z toho budou tví přátelé zklamání, překvapení nebo rozčarování – nebo všechno z toho.
Odejdi, i když jsi předtím řekla, že zůstaneš.
Odejdi, i když se bojíš, že zůstaneš sama.
Odejdi, i když máš jistotu, že tě už nikdo nebude milovat tak dobře jako on.
Odejdi, i když nemáš kam jít.
Odejdi, i když přesně nevíš, proč nemůžeš zůstat.
Odejdi, protože chceš.

Protože chtít odejít jako důvod stačí.

Na první pohled má toto doporučení vést k maximalizaci štěstí a uspokojení potřeb žen, jimž je adresováno – zdůvodnění však má k hédonistickému kalkulu utilitaristy dost daleko. Žena „chce“ opustit svého muže a proto to *musí* udělat, bez ohledu na osobní oběti – to vše navíc v aktivním, odhodlaném vzdoru vůči všem protichůdným přáním *neudělat* to. Musí udělat, co chce – ať už to chce nebo ne. „Chtít odejít“ tedy pro ženu neznamena poddat se žádosti nebo chladně rozvážit klady a záporny, bolest a rozkoš, ale s nemilosrdným stoicismem překonat sebe samu v hrdinském nesobeckém činu ve službě povinnosti a v ostrém kontrastu se zásadou požitku. Nemáme tak co do činění s hédonismem, ale svébytnou, jakkoliv pravda dost pokroucenou morálkou. Tatáž svoboda, která odůvodňuje právo jednotlivce zvolit si své vlastní cíle a vymezit si své osobní pojetí existence, totiž podle všeho nejen že něco povoluje, ale přímo to *káže* učinit. Pod povrchem maximálně efektivního uspokojování nevyzpytatelných soukromých žádostí a chutí tak nacházíme veřejnou morálku s veřejnými závazky, k níž je jednotlivec povinován *apriorně* a nezávisle na své vůli. Jde o božskou výzvu, kterou žena-jednotlivec nemůže odmítnout, protože nevychází z osobitých osobních žádostí a vkusu, ale z povahy věcí a od vyšší moci.

Čtu snad v těchto řádcích více, než v nich ve skutečnosti je? Autorka veškeré pochybnosti šmahem rozptyluje:

Nechtěla jsem s manželem zůstat – ne ve svém nitru, přestože velká část mě chtěla. A pokud něčemu skutečně nade všechno věřím, pak tomu, že nitro se nedá ošidit. Pravda, která tam spočívá, si nakonec vždycky najde cestu ven. Je to **bůh, kterého musíme poslechnout**; síla, před níž všichni chtě nechtě padáme do kolen.

Měli bychom zdůraznit, že se tato prohlášení neobjevila někde v osobních vzpomínkách nebo u zpovědi, ale coby autoritativní rada určená ostatním, veřejná výzva stanovujících normativní standardy chování. Autorka zde tak jen nevypočítává subjektivní důvody, proč odvrhla své svatební sliby, zdůvodňuje také, proč by podobně měly učinit i další ženy. Liberální záповeď proti tomu „někoho soudit“ a s ní spojené utilitární pojetí hodnot coby nepoznatelně subjektivních věcí vkusu a chuti, jež nelze nijak smysluplně hierarchicky uspořádat, se tak zjevně vztahuje výhradně na situace, kdy jsou tyto hodnoty hodnoceny a seřazovány podle *křesťanských* standardů. Žena, která se rozhodne opustit svou rodinu, uplatňuje svrchované osobní právo definovat si své pojetí existence i tajemství života sama. Toto právo se tyčí vysoko nad samotnou možností – nemluvě už o legitimitě – racionálního kritického zhodnocení. Na druhé straně se žena, která se po zralé úvaze rozhodne takto *neučinit*, musí připravit na okamžitý a nemilosrdný odsudek od celého zástupu novinových expertů, psychiatrů, televizních moderátorů, sex koučů a další soukromých i veřejných šťouralů, kteří nezvaní přispěchají s verdiktem zaštitěným plnou vahou a posvěcením oficiální vědy a káží se stejnou aurou autority jako kterýkoliv papež v dějinách.

Přesuneme-li se od této konkrétní případové studie k obecnému, rád bych navrhnul několik obecných teoretických postulátů:

1. Neexistuje nic jako liberalismus

Žádná lidská společnost neponechává – ani nemůže – chování svých příslušníků vrtošivému utilitárnímu uspokojování nahodilých osobních žádostí, upravenému jenom od morálky odtrženým pozitivním právem. Stejně tak není žádná společnost připravena považovat za své nejvyšší morální hodnoty nespočet osobních preferencí bez jakékoliv jejich možné hierarchie a posuzování. Nikdy nebyla ani nevznikne taková společnost, jež by např. dovolovala postavit na roveň mou touhu poškrábat se na zadku s touhou položit dobrovolně život za svou zemi. Každá společnost také předepisuje, co je pro její příslušníky dobré a co špatné v rámci „**usilování o štěstí**“. To platí o prostředcích i účelu. Liberalismus je tím pádem jen švindl, podvod a ideologická zástěrka. Země zaslíbená dokonale rovné svobody pro všechny, individuální volby i hlasy pod dohledem hodnotově neutrálního „právního státu“, je **Schlaraffenland**, který dosud nebyl nikde

uskutečněn – a tak to také zůstane.

Skutečně však v lidských dějinách najdeme režimy s *veřejnou* morálkou, které v konečném důsledku určují, jaké typy chování dovolí. Liberalismus je jen jedním z nich. Co se tak při zběžném pohledu jeví jako „svoboda volby“, „ústavou zaručená práva“, „maximální garance preference“ atd., není při bližším zkoumání nic jiného než přechodné vedlejší produkty procesu, při němž liberalismus vytlačuje a nahrazuje konkurenční morální systémy. Jednotlivci se zde otevírá příležitost (nebo spíš povinnost) ostentativně porušovat a/nebo zesměšňovat morální pravidla a omezení starého režimu – pravidla novým liberálním režimem dávno *odsouzená k neplatnosti, překonanosti a nelegitimnosti*. Co bývá vznešene nazýváno „osvobozením“, „emancipací“, „tvůrčí destrukcí“, „inovací“ a tak dále, lze tedy ve skutečnosti chápat spíše jako vítězný taneček a veřejnou proklamaci nového morálního režimu (srov. s Moldbugovými poznámkami k sociální sémiotice). Kdokoliv dost naivní na to, aby toto libertinsky znějící vychloubání vzal doslovně a pustil se do téhož procesu s *liberálními* svatými krávami, se okamžitě dočká ostrakizace, vyhazovu, případně i trestního stíhání – stejně jako by se mu vedlo v případě výpadu proti modlám starého morálního režimu předtím, než byly svrženy. Stručně řečeno se tedy dnes jednotlivec těší naprosto stejné „svobodě“ jako otrok prodaný novému pánovi, a tím pádem osvobozený od poslušnosti svému původnímu vlastníkovi.

2. Neexistuje ani nic jako ateismus

Jak jsem řekl, žádná společnost nemůže ponechat výběr hodnot svých jednotlivých příslušníků na jejich nahodilých chutích, žádostech a domněnkách; rychle by se totiž propadla až do Hobessova „přirozeného stavu“, kde by také navždy uvázla.

Naše společnosti na každý pád nejsou na podobný pokus připravené – nesmírně agresivní morální absolutismus a radikálně intolerantní požadavky na konformitu až do nejmenších detailů myšlení i chování, jež jsou syrovou skutečností za liberálními transparenty o „rozmanitosti“ a „volbě“, myslím dostatečně hovoří samy za sebe. Nápadné a neprincipiální výjimky, jež liberální tradice činí nejrůznějším společenskovedním teoriím a poznatkům, na nichž zakládá svou oficiální doktrínu amorálnosti (výše popsané utilitární chápání hodnoty v ekonomice, sociální konstruktivismus a historic(istic)ký relativismus v sociologii; darwinismus/evoluční perspektiva v psychologii atd.), vytrvale odhalují opravdu striktní a sám sebou jistý moralismus. Pro ekonomy jsou všechny hodnoty osobní preferencí a každá snaha o jejich deontologické zhodnocení je iracionální nonsens – a přesto je podle nich zjevnou pravdou, že zákonodárce by měl brát ohled na práva kapitálu, přestože by osobně raději řekněme výrobní prostředky znárodnil. Sociologové pak sice označují všechny hodnoty za dějinně podmíněné lidské konstrukty, „ideologické“ doplňky třídních a mocenských struktur dané společnosti v daném čase bez všeobecně platného obsahu – přesto ale označují společenskou nerovnost za zlo, proti němuž byste z nějakého důvodu měli vystupovat. Pro

evoluční biologie se zase hodnoty údajně smršťují na nejvyšší *telos* zachování biologické kontinuity – přesto si však antikoncepce, sodomie, sexbotky a neomezená imigrace zasluhují podporu a chválu, bez ohledu na všechny ten darwinovský kravál o „reprodukcii“.

Jakmile tedy přijde na hodnoty, liberalismus pokradmu činí jisté výhrady a nastavuje vědeckému naturalismu, obvykle tolik vychvalovanému, jisté hraniční případy. Přinejmenším *některé* hodnoty tak podle všeho jsou trans-individuální, trans-historické a transcendentní – jsou čímsi víc než pouhými nepoznatelnými subjektivními preferencemi a míněními. Jde o objektivní deontologické zásady, platné pro každý racionální subjekt, bez ohledu na místo, čas i místní sociální dynamiku, v nichž se tento subjekt nachází. Nelze je odvodit ani od surové hmoty nebo od darwinovského spojení (*nexus*) nevědomého biologického puzení a fyzických vlastností fyzického prostředí, jimž se organismus musí přizpůsobit.

Logicky tedy musí i v případě liberalismu – stejně jako *každé jiné* morálky – existovat transcendentní prvotní zdroj, konečná autorita či suverén s neodolatelnou mocí, jež dokáže morální zásady obdařit charakterem závazného pravidla namísto věci soukromého vkusu bez donucovací síly. Rozhodně pak touto suverénní autoritou nemůže být *Stát*; liberální doktrína o „dělbě moci“ rozhodně přibouchává dveře možnosti státu coby tvůrce morálky nařízením suveréna. Ne že by snad liberální tradice brala vlastní krasořečnění o nemožnosti „legislativního zakotvení morálky“ vážně – dělá to v jednom kuse (stejně jako všechna známá společenská uspořádání, která kdy existovala a existovat budou). Ne, „dělbou moci“ si liberalismus vyhrazuje právo určovat, jaká morálka bude zakotvena coby pozitivní právo decentralizovanému aparátu byrokratů, lékařů, bavičů, barevných ženských bojovnic za spravedlnost, profesorů, neziskovek a dalších součástí takzvané „Katedrály“, pro niž je stát jako takový (*per se*) jen o málo víc než nástroj, dráb a policista.

Tato kvazi brahmánská kasta není ozbrojená a sama o sobě nevládne žádnou silou, osobuje si však právo na výkon veřejné moci státu. Kdyby nebyly nároky Katedrály tak či onak zakotveny v domněle nadlidském a božském pověření, byly by zcela prázdné a stěží by se dočkaly čehokoliv jiného než výsměchu lidí pro svou domýšlivost a potrestání z rukou státu za drzost – rozhodně ovšem ne ponížené úcty, jak to dnes pozorujeme na všech úrovních. I přes jeho nepřátelství ke (křesťanskému) náboženství a (křesťanské) náboženské doktríně by ale bylo povrchní a jazykově nesprávné nazývat liberální režim „ateistickým“. Katedrála se podobně jako její předchůdkyně církev vypíná nad všemi společenskými záležitostmi v Božím jménu s tím rozdílem, že **Katedrála tak činí ve jménu boha, který žádné jméno nemá.**

Tento bezejmenný bůh je bohem civilizace, v níž se rozsah i dosah politické moci neustále zvětšují, až se asymptoticky blíží kompletnosti. Současně ale na sebe tato moc bere difúzní, odosobněný a anonymní charakter.

Křesťanské pojetí osobního Boha odpovídá společenskému řádu, v němž jsou autority jasně vymezeny ve formálních hierarchiích, které:

striktně určují společenské dělení na nadřízené a podřízené: ženy a muže, děti a muže, poddané a Korunu, ovečky a církve atd.
výslovně svěřují autoritu konkrétním lidem: manželům, otcům, lenním pánům, králům, papežům.

Každému bylo zcela jasné, kdo je v takovémto systému šéf – a vždycky také nějaký šéf byl. Osobní moc, ztělesněná v určitém skutečném člověku, který má ve sféře své pravomoci poslední slovo, nikdy nemůže být skutečně totální, ani když – jakkoliv paradoxně to může působit – se třeba označuje jako absolutní. Ze své podstaty je totiž svázaná s místem a omezená v tom, že spočívá v jednom konečném, konkrétním jednotlivci.

Teologickým vyjádřením tohoto typu společenského uspořádání je idea osobního Boha, který navzdory své všemocnosti a vševědoucečnosti není vším a čímkoliv, ale Stvořitelem důsledně odlišným od Svého výtvaru. Bůh tak, přestože nemůže být svázán časem ani prostorem, je konečnou(?) entitou, již lze jako takovou rozpoznat a pojmenovat. Navíc Jeho autorita přes svou dokonalou a kompletní *absolutnost* není *totalitární*, ani zdaleka: Bůh se povětšinou zdržuje přímých zásahů do lidských záležitostí, v čemž zachází dokonce tak daleko, že uznal za vhodné ponechat podřízení se Jeho autoritě na svobodné lidské vůli. Lidé tedy mají plnou svobodu odmítnout, pokud jsou ovšem ochotní riskovat následky v podobě věčného zatracení.

V moderním demokratickém uspořádání se moc stala radikálně odosobněnou, odindividualizovanou a odlidštěnou. Dnes tak už dávno nespočívá v lidech z masa a kostí, ale ústavních konstruktech bez lidské podoby, abstraktní mašinérii státního aparátu, jejíž lidská obsluha je naprosto zaměnitelná a bez jakékoliv vlastní autority. V duchu učení anglických **whigů**, v první řadě **Johna Lockea**, demokracie zastává pozici, že osobní autorita je zřídlost zcela neslučitelná se svobodou i samotnou existencí společnosti; suverenita tedy musí být rozbita na součástky (legislativní, exekutivní a soudní moc) a následně složena v neosobní a anonymní státní mechanismus, v jehož čele už z podstaty věci („dělba moci“) nestojí a ani stát nemůže jeden konkrétní člověk.

Tato suverénní moc bez tváře pak nabývá dvojnásobné anonymity tím, že se jí liberální ideologie zdráhá *takto přímo pojmenovat*. V přípustném liberálním diskurzu je považováno za nesmírně nevkusné, bezmála fekální, hovořit o státu jménem – a přímo skandálním se potom jeví mluvit o „suverenitě“ (vyjma v ryze medicínsko-diagnostického kontextu, např. při pojmenování nebezpečných pověr ovládajících neosvícené mysli Rusů, Trumpových voličů a dalších morálně defektních lidí). Liberální ideologie spolu s Lockem tvrdí, že mašinérie liberálního státu byla vytvořena s cílem *překonat* hrůzy suverenity („svévole“ despoty opilého absolutní mocí, která korumpuje absolutně, *et cetera*), a tak musí sama označovat svou vlastní ohromnou suverénní moc nepřímou: nejrůznějšími eufemismy jako „demokracie“, „vůle lidu“, „rozum“, „lidská práva“ a především „vláda práva, ne lidí“ – pojmy vymezené v protikladu k suverenitě, kterou se jim jednoho dne snad podaří vyhnat ze světa nadobro.

To vše je samozřejmě jen o málo víc než ideologické chvástání a převrácení faktů. Historie znovu a znovu ukazuje, že když liberalismus či jeho mutace (socialismus atd.) slibují

skoncovat se suverenitou (Marx: „stát zhyne na úbytě“), mívají na mysli suverenitu *osobní*. Liberalismus se suverenitou nijak neskoncoval, ani se tomu nepřiblížil, naopak: nejen že došlo k zachování suverenity jejím rozkouskovaním při „dělbě moci“ a rozdělení jejích fragmentů do mnoha uzlových bodů kyborga státu (tu takzvanému lidu, tady zas legislativě, prezidentovi, soudům, byrokracii, nevládním organizacím, elitním univerzitám atd.), ale záběr, dosah i ničivá kapacita této moci se *dramaticky zvětšila* do historicky nevídaných, bezmála božských rozměrů. Z činitelů, jež tuto totalizaci umožnily, jsou těmi asi nejrelevantnějšími následující:

Osobní suverenita ve formě např. „absolutní“ monarchie je limitována v tom, že moc spočívá v jednom člověku, jako takovém omezeném limitu jeho fyzické schránky, jež má své hranice, a tak jako tak je biologickými zákony odsouzena v průběhu nanejvýš necelého století k zániku. **Na abstraktní mašinérii liberálního státu se ovšem žádná podobná omezení neuplatňují, takže může expandovat a vytrvat tak dlouho, dokud bude schopen nacházet stále nové ochotné aparátčíky** (kterých má podle všeho nevyčerpatelné zásoby)

Osobní suverenita, jelikož je ztělesněna v konkrétní osobě, kterou lze jako suveréna rozpoznat a pojmenovat, bývá lokalizovaná a situovaná, takže zůstává alespoň do jisté míry *partikularistická*. Člověk je tak vždy hlavou jedné určité domácnosti, pánem toho či onoho panství a králem jedné konkrétní země, nikdy však otcem, pánem nebo králem obecně, neboť tato slova ztrácejí, oproštěna od svého specifického kontextu, smysl. Odosobněná a anonymní suverénní moc však ničím z toho zatížena není právě do té míry, v níž je odosobněná a anonymní. **Eufemismy, za nimiž se maskuje a ukrývá - „demokracie“, „vůle lidu“, „rozum“, „lidská práva“ a „vláda zákonů, ne lidí“ - jsou totiž univerzálně platné koncepty, nevázané na žádné konkrétní situační objekty, takže ji lze i libovolně vyvážet (tj. vnucovat bombami a bajonety).**

Teologickým důsledkem liberální moci (který, což by ale mělo být samozřejmé, není nikdy zmíněn výslovně a otevřeně) je pak rekonstrukce ideje Boha podle podobného vzorce. Osobní křesťanský Bůh podle nevýslovné panteistické zásady podstupuje rekonfiguraci na totalizující a bezejmenné Vše, co jest ve všem - a naopak. Tento bezejmenný bůh bez tváře existuje jedině v, skrze a jako své stvoření - právě tak jako podle liberálních ideologů i liberální stát z téhož důvodu existuje výhradně v, skrze a jako vůle tak-zvaného „lidu“.

Bezejmenný bůh tak v souladu s tím řídí lidské záležitosti nikoliv osobními příkazy, jež mohou lidé odmítnout uposlechnout, ale deterministickými pohybovými zákony, imanentně přítomnými v samotném lidském konání, jež vedou směřování lidské historie podle neúprosné a nezvratné trajektorie - tedy postupu rozumu směrem k naplnění svého osudu („dějiny pochodují směrem ke spravedlnosti“). „Rozum“ zde není jen sadou abstraktních „měl bys“ a „neměl bys“, které se lidé mohou rozhodnout ignorovat, ale skutečná a kauzálně působící síla (Hegel: „racionální je skutečné“) podobně neodolatelná jako přírodní zákony - jak to výše popsala slečna Strayedová „síla, před níž všichni padáme do kolen“.

Zapomínat bychom neměli ani na důležitý doplněk: kdo se vzepře vůli osobního Boha, je vzpurný hříšník, který si zasluhuje *potrestání*, zatímco ten kdo se nepodvolí diktátu rozumu, trpí *patologií* a nemocí, takže zoufale potřebuje terapeutickou „pomoc“. Sovětské

„**psychušky**“, tak rozhodně nebyly nějakou stalinistickou „úchylkou“, ale spíš nejpřímějším a nejsrozumitelnějším vyjádřením teorie i praxe náboženské kázně libovolného liberálního režimu.

A konečně, bezejmenný bůh je Vším, co jest ve všem. Na jedné straně, jak už jsme viděli, to znamená, že nemůže existovat žádná svoboda mimo toto totalizující panteistické Vše, které není jen „pouhým“ stvořitelem vesmíru, ale také s ním ontologicky splývá jeho podstata. Jde tedy o cosi dokonale a vyčerpávajícím způsobem totalitárního. Na straně druhé, jelikož toto Vše přebývá v každém, *kdokoliv si také logicky může činit nárok autoritativně za něj mluvit*, vykládat jeho vůli a podřizovat takto vyloženého vůli ostatní. Takto v demokratické společnosti vznikla metla „sluníčkařství“, 2] regulátorů všeho možného prý na ochranu zdraví a bezpečnosti i dalších samozvaných brahmánských světců a světic, kteří zasvětili své životy nekonečnému otravování a dotírání na své spoluobčany jako hejno ovádů. „Demokracie“ pak znamená, že subjekty přijímající toto dobrodiní (jehož obsahem může být v podstatě cokoliv od institucionálních směrnic stanovujících detaily povoleného myšlení i osobního chování až po fyzické útoky na ulici) se musí ponížene a bez jediného slůvka vzdoru podříditi – jakkoliv jsou jim jejich autoři a vykonavatelé podle práva rovni a nevládnou žádnou formálně vymezenou kněžskou ani jinou autoritou.

Tato nepřítomnost formální autority pak zas na oplátku vyvolává v těchto rádobách světcích neutišitelnou nejistotu stran jejich samozvaného statusu. Tady pak hledejme kořeny tvrdého soupeření v jejich řadách v podobě periodických „očistných spirál čistoty“, v nichž se zúčastnění snaží doložit svůj nárok na výjimečnou milost projevy nadobyčejného zápalu, oddanosti a ctnosti (zejména domnělým objevem dosud neviděných forem „útlaku“ tam, kde si jich předtím nikdo nepovšimnul). Nevyhnutelným výsledkem těchto soubojů je neustále se navyšující bizarnost a míra vtíravosti těchto požadavků.

Dnes už se tyto excesy podobné metastázy postupně rozrůstají z univerzitních kampusů, kde vznikly a dosud se na ně omezovaly, i do širší společnosti a státu. Tradiční morální kampaně, s nimiž vcelku pravidelně přicházeli křesťané, v porovnání s nimi blednou závistí; tam kde křesťané volali po zatčení hrstky pouličních prostitutek na pár týdnů, než celá věc vyšumí, kněží bezejmenného boha – profesionální dobrodějové, často uvolnění z nutnosti produktivní práce, aby mohli cele sloužit svému božstvu, s šeky vystavovanými zámožnými nadacemi – neusilují o nic menšího než o naprosté přetvoření společnosti od základů podle rozvrhu, který se sám znovu a znovu nanovo obrozuje po každé nové očistné spirále. Žádná oblast života není příliš banální, příliš osobní nebo příliš privilegovaná, aby unikla bdělému oku těchto zélótů a následnému přetvoření k jejich obrazu – nebo úplnému zákazu.

Chytřejší libertariáni by se na stávající situaci měli podívat ve světle slavných slov Boba Dylana: „někomu holt sloužit budeš muset“. Pokud už tedy máte někomu sloužit - a předchozí rozbor ukazuje, že se v tomto bodě Dylan nemýlil - pak je pro libertariány z hlediska jejich priorit zdaleka nejlepší podřízení se tradiční vládě pod záštitou už ze své podstaty uměřeného trůnu a oltáře. Možná to bude znamenat méně pornografie a marihuany, méně odcizení a anomie, a každý týden více času stráveného v kostele s rodinou a svými bližními. Nejspíš se bude také obecně méně

volit a vyjadřovat k záležitostem státu, které se nás netýkají; znamenat to ovšem bude také svobodu opírající se o neotřesitelné základy přirozeného společenského uspořádání a vztahů - skutečnou svobodu, ne vzletně znějící, ale falešné přísliby papírových ústav a listin práv, které ve výsledku neslouží jako nic jiného než dokumenty zmocňující stát a Katedrálu k odejmutí vašich práv.

Úvaha Douga Smythe **Liberalism: The God With No Name** vyšla na stránkách Thermidor Magazine 30. března 2017.

Poznámky DP:

1] Pojem „Katedrála“ charakterizuje „neoreakcionářský“ blogger Mencius Moldbug ve své knize **An Open Letter to Open-Minded Progressives** takto:

Velkým mocenským centrem roku 2008 je *katedrála*. Katedra má dvě části: akreditované univerzity a zavedený tisk. Univerzity formulují veřejnou politiku. Tisk řídí veřejné mínění. Jinými slovy, univerzity přijímají rozhodnutí, pro která tisk vyrábí souhlas. Je to jednoduché jako rána pěstí do tváře.

Katedra funguje jako mozek širší mocenské struktury, *Polygonu* neboli *Aparátu* stálých orgánů veřejné správy. Aparát je vlastní **státní služba** (*Civil service* - všichni nevojenští úředníci, jejichž pozice jsou imunní vůči stranické politice, známé také jako „demokracie“), plus všichni ti, kteří formálně stojí mimo vládu a jejichž cílem je ovlivňovat nebo provádět veřejnou politiku - tj. **nevládní organizace**. (NGO - existuje důvod, proč si nevládní organizace musí připomínat, že jsou „nevládní“.)

2] **Social Justice Warrior**, SJW - pejorativní označení pro zastávce sociálního liberalismu, politické korektnosti, feminismu - ekvivalent českého „**sluníčkáře**“.